ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ τὸ κιβώτιο ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Βρινδινοῦ περιῆλθε στὰ χέρια τῆς Μαγδαληνῆς, ἡ ὁποία κρυμμένη μέσα στὴ σκιὰ εἶχε παρακολουθήσει ὁλόκληρη τὴ σκηνή.

Ὁ τυχοδιώκτης δάγκασε τὰ χείλη του, τὰ ὁποῖα ἐμάτωσαν. Τὰ ἔχασε καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ἀκολούθησε τὴ Μαγδαληνή. Ὡστόσο εἶταν διατεθειμένος ἐλάχιστα νὰ τῆς ἀφήσει τὸ θησαυρό... Ἡ Μαγδαληνὴ ἔβαλε τὸ κιβώτιο ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι καὶ χωρὶς νὰ φαίνεται διόλου συγκινημένη ἀπὸ τὸ συμβάν, ἄρχισε ἀμέσως κουβέντα γιὰ ἄλλο ζήτημα.

— Φαίνεται, εἶπε, ὅτι ὁ ἀσθενής σας εἶνε πολὺ καλὰ τώρα, κύριε Βρινδινέ. Τὸν εἶδα χτὲς τὸ βράδι καὶ μοῦ φάνηκε ὅτι ἀνέρρωσε πιὰ ἐντελῶς.

— Τὸν εἴδατε ; ρώτησε ὁ Βρινδινὸς κατάπληκτος χωρὶς νὰ ξεκαρφώνει τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ κιβώτιο. Ποῦ τὸν εἴδατε λοιπόν ;

— Σ' αὐτὸ τὸ παράθυρο ποὺ σᾶς εἶχα παρακαλέσει νὰ φράξετε.

— Ἀλήθεια, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Βρινδινός, ὁ ἀσθενής μας διασκέδαζε ξεκαρφώνοντας τὰ παραθυρόφυλλα κ' ἐγὼ τὸν ἄφησα ἐπειδὴ δὲν φανταζόμουν ὅτι ἀπ' αὐτὸ μποροῦσε νὰ προέλθῃ κανένα κακό.

— Καὶ μεγάλο μάλιστα κακὸ μποροῦσε νὰ προέλθῃ ἀπ' αὐτό, ἀπάντησε ἡ Μαγδαληνή· ἡ κόμησσα τῆς Θούνης ξέρει ὅτι τὸ σπίτι εἶνε δικό μου, ἀλλὰ ἀγνοεῖ ὅτι φιλοξενῶ ἕνα ἄγνωστο. Τί θὰ ἔλεγε βλέποντάς τον στὸ σπίτι μου ;

Ὁ Βρινδινὸς χαμογέλασε πονηρά.

— Θὰ σκεφτόταν ὅτι ἡ ἐξαιρετικὴ ὁμοιότης τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ μὲ τὸν κόμητα Γοδεφρῖδο, τὸν εὐγενῆ σύζυγό της, σᾶς ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον σας...

— Ἄ, εἶπε ἡ Μαγδαληνὴ χωρὶς νὰ θέλῃ, τὸ προσέξατε αὐτό ;

— Ναί, ἀπάντησε εἰρωνικὰ ὁ Βρινδινός, καὶ σεῖς ;

— Ὁπωσδήποτε, εἶπε ἐκείνη κοκκινίζοντας, ὁ κύριος ντὲ Μορλάκ εἶνε πιὰ πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του καὶ ἡ διαμονή του ἐδῶ δὲν μπορεῖ νὰ παραταθῇ περισσότερο· γι' αὐτὸ πρέπει νὰ φύγῃ. Γιὰ νὰ δικαιολογηθῆτε θὰ προφασιστῆτε ὅτι μιὰ ξαφνικὴ ἀνάγκη σᾶς παρουσιάστηκε καὶ ὅτι ἀναγκάζεστε νὰ λείψετε γιὰ κάμποσες μέρες σὲ ταξεῖδι. Φαντάζομαι, ὅτι ὁ ὑποκόμης, ὅταν τοῦ πῆτε ὅτι ἐσεῖς θὰ φύγετε, δὲ θὰ θελήσῃ πιὰ νὰ μείνῃ σ' αὐτὸ τὸσπῆτι.

— Ὥστε δὲν ἔχετε πιὰ ἀνάγκη τῶν ὑπηρεσιῶν μου, δεσποινίς ;

— Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Μαγδαληνὴ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη της ἕνα χρηματίδεμα. Πάρτε αὐτὰ τὰ λεπτά, τὰ ὁποῖα εἶνε διπλάσια ἀπ' ὅσα μοῦ ἐζητήσατε. Καταλαβαίνω ὅτι εἶναι πολὺ λίγα γιὰ ν' ἀνταμείψουν τὶς ὑπηρεσίες ποὺ μοῦ προσφέρατε, ἀλλά, καθὼς καὶ σεῖς ξέρετε, εἶμαι πτωχή.

— Πτωχή ! εἶπε ὁ Βρινδινὸς βάζοντας τὸ χρηματόδεμα στὴν τσέπη του· σᾶς ἀρέσει νὰ μιλᾶτε ἔτσι... καὶ αὐτὸ δὲν [illegible] λογαριάζετε.

Καὶ ἔδειξε μὲ τὸ δαχτυλο τὸ κιβώτιο [illegible] θησαυρό.

— Αὐτὰ τὰ χρήματα, ἀπάντησε μὲ σοβαρότητα ἡ Μαγδαληνή, μοῦ τὰ ἐμπιστεύθηκαν καὶ εἶνε ἱερὰ γιὰ μένα. Δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα νὰ τ' ἀγγίξω.

— Καὶ ὅμως δὲν εἰξέρατε κὰν ποὺ εἶταν κρυμμένα.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, εἶπε ἡ Μαγδαληνή, μὰ εἶξερα ὅτι ὑπῆρχαν.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη της ἕνα κλειδὶ καὶ τὸ ταίριαξε στὴν κλειδωνιὰ τοῦ κιβωτίου.

— Βλέπετε, εἶπε ἀνοίγοντάς το, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, χωρὶς νὰ τὰ μετρήσω, πόσα εἶνε αὐτὰ τὰ χρήματα.

— Αὐτὸ τὸ ξέρω κ' ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Βρινδινός· εἶνε τρεῖς χιλιάδες σκοῦδα.

— Τὸ ξέρετε !

— Πάνω κάτω, τουλάχιστο. Προκειμένου περὶ χρημάτων, ἐγὼ τὰ μετράω μὲ τὸ βλέμμα καὶ πολὺ σωστὰ μάλιστα.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔννοιωσε κάποια ἀόριστη ἀνησυχία. Δὲν ἀναγνώριζε πιὰ τὸ Βρινδινό, τὸ παθητικὸ καὶ σιωπηλὸ ἐκεῖνο ὄργανό της, ποὺ δὲ ζητοῦσε νὰ μάθει τίποτε, καὶ δὲν καταλάβαινε ἀπὸ ποιὸ λόγο προερχόταν ἡ ἐξαφνικὴ ἀλλαγὴ τῆς φωνῆς του καὶ τῶν τρόπων του.

Ἡ φωνὴ τοῦ τυχοδιώκτη ποὺ εἶταν στὴν ἀρχὴ μαλακὴ ἔγινε σιγὰ-σιγὰ εἰρωνικὴ καὶ στὸ τέλος ἄγρια.

— Ἔ, λοιπόν ! εἶπε. Τί θὰ πάρω ἐγὼ ἀπὸ δῶ ;

— Τί εἴπατε ; ρώτησε ἔκπληκτη ἡ Μαγδαληνή.

— Λέω ὅτι ὅποιος βρῇ ἕνα θησαυρὸ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πάρῃ ἕνα μέρος του, ἂν ὄχι ὁλόκληρο.

— Αὐτὸ γίνεται, ἀπάντησε ἡ Μαγδαληνή, ὅταν ὁ θησαυρὸς δὲν ἀνήκει σὲ κανέναν, αὐτὸν ὅμως ἐδῶ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ τὸν ἐπιστρέψω ἀνέπαφο.

— Σὲ ποιόν ; ρώτησε ὁ Βρινδινός.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔμεινε σιωπηλή. Μὰ ὁ Βρινδινὸς συνέχισε σὲ πολὺ εἰρωνικὸ τόνο :

— Στὸν εὐπατρίδη ποῦ φιλοξενοῦμε ἐδῶ μέσα, δὲν εἶν' ἔτσι ; Φαντάζεστε ὅτι μιὰ φορὰ ποὺ θὰ πάρῃ τὸ θησαυρὸ θὰ γυρίσει στὴν Γαλλία καὶ δὲ θ' ἀκούσῃ πιὰ κανεὶς νὰ γίνεται λόγος γι' αὐτόν... Δυστυχισμένη τρελλή, φαντάζεσαι ὅτι τὸ χέρι σου θὰ μπορέσῃ ν' ἀλλάξῃ τὶς ἀποφάσεις τῆς Μοίρας ;

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, ἡ Μαγδαληνὴ ἀνορθώθηκε τρέμοντας καὶ πελιδνή.

— Ὀνειρεύομαι... ἐτραύλισε. Εἶνε ἀδύνατο ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ ξέρει ὅτι μονάχα ἐγὼ ξέρω ;

— Γελιέσαι, ὡραία μου, ἀπήντησεν ὁ Βρινδινός· τὰ ξέρουμε κ' οἱ δυό μας. Ἐγὼ μάλιστα τὰ ξέρω πολὺ πρὶν ἀπὸ σένα, ἐπειδὴ τὰ ξέρω πρὸ τριάντα χρόνων ἀπὸ τὴ νύχτα τῆς πρώτης Μαΐου 1835, κατὰ τὴν ὁποία ἐσὺ δὲν εἶχες ἔρθει ἀκόμα στὸν κόσμο.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔφερε τὰ χέρια της ποὺ ἔτρεμαν στὸ κατακόκκινο πρόσωπό της.

— Ἀλλὰ ποιὰ κακὴ μοῖρα σᾶς τὰ ἔμαθε ; ξεφώνισε.

— Μὴ σπάξεις ἄδικα τὸ κεφάλι σου, μικρέ μου ἄγγελε... Σοῦ φτάνει μόνο ὅτι ξέρω τὸ μυστικό σου πολὺ καλά.

Ἡ Μαγδαληνή, ποὺ ἡ ἀποκάλυψη αὐτὴ τὴ συνέτριψε, ἔγειρε τὸ κεφάλι της, μὰ ἄξαφνα, σὲ λίγο, τὸ σήκωσε προκλητικά.

— Καὶ ἔπειτα ; εἶπε. Τί σᾶς ἐνδιαφέρει ἐσᾶς αὐτὸ τὸ μυστικό; Τί θὰ κάνετε μ' αὐτὸ ;

— Ἁπλούστατα τὴν τύχη μου, ἀπάντησε ὁ Βρινδινός.

— Μὲ ποιὸν τρόπο ;

— Πωλῶντας το στὸν ὑποκόμητα.

— Δὲν θὰ τὸ κάνετε αὐτό ! ἐκραύγασε.

— Θὰ τὸ κάνω, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Βρινδινὸς. Μάλιστα ἄρχισα τὴν ἐργασία μου.

— Καὶ τὶς ἀποδείξεις ποῦ θὰ τὶς βρῇς ;

— Θὰ τὶς βρῶ !

— Δὲν σὲ φοβᾶμαι, εἶπε τότε περήφανα ἡ Μαγδαληνή, γιατὶ μιὰ μονάχα αὐθεντική, ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξη ὑπάρχει καὶ αὐτή...

— Τὴν ἔκλεψες ἀπὸ τὸ δυστυχισμένο Φλορεστάν. Ἔτσι δὲν εἶναι, ἔντιμη φίλη μου ;

— Τὴν ἔκλεψα ! διάκοψε ἡ Μαγδαληνὴ κατακόκκινη καὶ τρέμοντας. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶστε τόσο καλὰ πληροφορημένος θὰ ξέρετε ὅτι παίρνοντας αὐτὰ τὰ ἔγγραφα ἐνήργησα μόνο γιὰ τὸ συμφέρον τῶν κυρίων μου, καθὼς καὶ γιὰ τὸ συμφέρον τοῦ ἰδίου τοῦ Φλορεστὰν καὶ ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο προλαβαίνω φρικαλέα δυστυχήματα.

Ὁ Βρινδινὸς γέλασε δυνατά :

— Δὲ θὰ προλάβετε ἀπολύτως τίποτε, μικρή μου φίλη.

— Γελιέστε, ἄθλιε ! Καὶ ὅταν ἔρθῃ καιρός, ὅταν θὰ μπορέσω νὰ ἐνεργήσω χωρὶς νὰ κινδυνεύσῃ κανείς, τότε θὰ φανερώσω αὐτὴ τὴν ἐπιστολή.

— Δὲν τὴν ἔκαψες λοιπόν ! φώναξε ὁ γέρος τοῦ ὁποίου τὰ μάτια ἔλαμψαν.

— Ὄχι βέβαια !

— Καὶ τὴν ἔχεις ἐδῶ ; Μαζί σου ;.

— Τί σᾶς ἐνδιαφέρει ;.

[illegible] Βρινδινοῦ ἔτριξαν. Μιὰ νευρικὴ τρεμοῦλα ἐτάραξε τὰ χέρια του. Κα[illegible]ταξε ἀργὰ γύρω του.

Ἡ αἴθουσα φωτιζότα[illegible]χιστα ἀπὸ ἕνα φωτεινὸ φεγγίτη, ποὺ [illegible]βάνι. [illegible] εἶταν σκοτεινοί !... Ἕνας βίαιος πειρασμὸς ἔπιασε τὸ Βρ[illegible] τὰ νευρικά του δάχτυλα εἶχαν τεραστία δύναμη. Μὲ δυὸ λόγια ἐπρόκ[illegible] γι' αὐτὸ μόνο : νὰ σφίξῃ ἐλαφρὰ τὸ λαιμὸ τῆς Μαγδαληνῆς — αὐτὸ εἶταν ὅλο. Σὲ δυὸ λεπτὰ θὰ τὴν εἶχε ξεμπερδέψῃ.

Ἔτσι, διὰ μιᾶς, θὰ γλύτωνε ἀπὸ ἕναν ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο, θὰ ἔπαιρνε τὴν περίφημη ἐπιστολὴ καὶ θὰ γέμιζε τὴν τσέπη του μὲ τὶς τρεῖς χιλιάδες σκοῦδα τοῦ θησαυροῦ.

— Καὶ ἐκτὸς αὐτῶν, ἔλεγε μέσα του ὁ Βρινδινός, θὰ μπορέσω νὰ προμηθέψω ἕνα πρώτης τάξεως πτῶμα στὸν κύριο Φαβρίκιο, γιὰ τὰ πειράματά του... Ἀγαπῶ τὴν ἐπιστήμη ἐγώ !...

Σκούπισε τὸ κάθιδρο μέτωπό του καὶ ἔκανε ἕνα βῆμα μπροστά.

XIII

Ὅπου ὁ Βρινδινὸς γράφει μιὰ ἐπιστολὴ χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύεται.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Βρινδινοῦ φανέρωνε τόσο καθαρὰ τὶς ἐγκληματικὲς προθέσεις του, ὥστε ἡ Μαγδαληνὴ ἀνατρίχιασε. Ὡστόσο δὲν ἔκανε βῆμα πίσω χωρὶς ν' ἀλλάξῃ θέση, χωρὶς νὰ κάνῃ οὔτε τὴν παραμικρὴ κίνηση. Χωρὶς νὰ χαμηλώσῃ τὰ βλέφαρά της τὸν ἄφησε νὰ πλησιάσῃ.

Ἔπειτα, ὅταν ὁ Βρινδινὸς πλησίασε, σταύρωσε τὰ χέρια καὶ τὸν ἐκοίταζε μέσ' στὰ μάτια.

Τὸ καθαρὸ ἐκεῖνο βλέμμα, τὸ σταθερό, τὸ ἀγέρωχο ἐτάραξε τὸ Βρινδινό. Σκέφτηκε καὶ εἶπε μέσα του :

— Ἂς προσπαθήσουμε πρῶτα μὲ τὸν καλὸ τρόπο...

Ἔπειτα μὲ δυνατὴ φωνή, εἶπε :

(Ἀκολουθεῖ)